

A VÁSÁRHELYI DALOSKÖNYV CXXV. SZÁMÚ CSONKA
DARABJÁNAK VARIÁNSA.

CZIGÁNYRUL SZEREZTETET HISTORIA.

Néktek hogyha tettzenék,
Egy éneket mondanék,
Szépen énekelnék:
Hogyha torkom megnyílnék,
Egy nótát kifejeznék,
Úgy meg rikoltanék.

Egy cigány az innepben
A templomban létében
Volt nagy felelésben:
Észsze kedve volt ebben
Mehetne seregekben
Oda fel menyégben.

Az pap prédikálnia
Kezde ez szót mondani
Erössen állatni:
Menyorszában készülni,
Szoros úton kell járni,
Mezítelen menni.

Czigány hogy azt meghallá
Ottan talpára álla
Menten megindula,
Sátorához ballaga
És gondolkozik vala
Mely felé indulna,

Leveté ő ruháját
És mind ingit gatyáját
Levoná nadrágját,
Ő szürke czondoráját,
Kinek hadgya a fúvóját,
— Nem találja módját.

Tekinte satorába
A kisebbik rüdgyára,
Közepső falára,
Kin az egész palota
Minden fundamentoma
Ékesítve vala.

Immár Isten hozzátok,
Engem többé nem láttok,
Itthon maradgyatok:
Cseréljetek, lopjatok,
De szépen alkudgyatok,
Utánnam tartsatok.

Az kisebbik leánya
Nagy fel szóval kiáltja:
Édes dade mondgya:
Kinek marad a gatyá?
Mert a pendellyem allja
Rosz hátul a ráncza.

Egyetlenegy Frusinám,
Édes fekete csókám,
Kedves kincsem dadám,
Néked hagyom a gatyát,
Egy félcsípelyű kanczám,
Minden ezüst marhám.

Immár szegény eljuta
A boldog menyországra,
Nagy örömmel vala;
De kétfelé tekintvén,
Hát egy rossz pusztá házban
Mezítelen járna (?)

Hol egy részeg katona
Kinél egy török balta
Néz rútol vajdára,
Czigányok hadnagyára,
Hízelkedő szavára
Leugrék talpára.

Mit keressz te itt Gyurka
Ese lélek vajdája?
Az azonban az házban
Hipet hopot kiálta,
Mert a részeg katona
Igen veri vala.

Nem ládd-e most mennyégben
A szent patriarkákkal
Vagyok a szentekkel;
Mostan királylyá töttek,
Hadnagyságra emeltek
Angyali seregnék.

Soha immár rosszabbat
Nem láttam hitványabbat
Mint ilyen menyországot,
Mert nehéz vajdaságot
Itt lelni hadnagyságot
Avagy uraságot.

Vajdának itt lakása
Nem igen tetszik vala,
Mert sok kékket háta
Éh koplalást a gyomra
Sok ízben szenved vala,
Oly igen károlja.

Hazafelé indula
Oh Dáde szegény vajda
Magát is danollya:
»Alo, ha tudtam volna
Én e sovány országgra
El nem jöttem volna.«

Hogy szegény sátorához
Közelítvén házához
Fényes palotájához,
Gyűnnek-mennek vajdához,
Futnak édes atyjokhoz,
Kérdik hogy ha mit hoz, hogy ha
[mit hoz.

Kérde: Dáde hol voltál,
Ily sokáig hol jártál,
Hogy itthon nem voltál;
Talán az erdőn voltál,
Madárfiat szúkártál,
Vagy cseresnyét hoztál?

Finis. Per me Nicolaum Petrovay.¹ Anno D. 1670. die 8. 9bris.

¹ Petrovay Miklós vagy átdolgozta az eredeti *hegedűs éneket*, vagy csak leírta e variánst.

Kurvanyátokban voltam,
A menyországban voltam,
Csak alig szaladtam,
Rosz helyre kívánkoztam,
Jobb volt itthon lakásom,
Jobb az én sátorom.

Mert engem megcsalt volt
Egy pap elámitott volt,
Mennyégben küldött volt,
Ebül cselekedett volt,
Hogy oda mutatott volt,
Bezzeg megteréfált volt,
Bezzeg megtrephált volt.

Az úristen atyánknak
Ne engedje anyánknak
Semmi rokonyinknak
Hogy ily he're jussanak,
Mennyégben jussanak,
Inkább meghaljanak.

Példájával most inti,
Vajda erőssen kéri,
Hogy minden valaki
Menyországban készülni,
Akar oda felmenni,
Mandratot is kell vinni,

Azért titeket kérek
Az Istenért is intlek,
Oda ne menjetek,
Valahol papot leltek,
Rá keresztet vessetek
Kívül kerüljetek.

Ezeket mikor íram,
A fúvómat suhajtám,
Itituti! kiáltám,
Az esztendőt számlálám,
Aratásban rikoltám,
Bőjtmás hóban íram.